

На 90 році життя відійшла у вічність надзвичайно світла й добра людина, талановита від Бога народна майстриня, членкиня Союзу українок, ходорівчанка Ольга Возниця. Ольга Федорівна залишила вагомий внесок у збереженні народної творчості, традиції, культурі.

14 березня 2015 року Ользі Федорівні виповнилось поважних 90 літ. Ювілярку, яка останній час важко хворіла, в лічниці вітали ходорівчани, союзянки, рідні й близькі.

Ольга Возниця – народна майстриня у доробку якої вишивані рушники, серветки, вишиванки, кептарі, жіночі та чоловічі сорочки, гердани.

Народилась талановита вишивальниця в місті Ходорові 14 березня 1925 року. Працювала Ольга Федорівна завідувачкою шкільної бібліотеки у рідному місті, була вихователькою у львівському дитсадку.

Виховала двоє синів та четверо внуків. «Двоє моїх внуків – Олесь та Володимир, – розповідала в одному з інтерв'ю Ольга Федорівна, – успадкували мою любов до народного мистецтва».

Впродовж всього життя майстриня невтомно вивчала, досліджувала зразки народної вишивки різних регіонів України. Так на основі яворівської вишивки Ольга Возниця вишила костюми для дитячого ансамблю «Писанка».

Своє вміння і таланти майстриня завжди передавала дітям, всім хто не уявляв свого життя без голки та нитки. З 1962 року Ольга Возниця опікувалась гуртком «Народна вишивка», Будинку дитячої творчості Львівської залізниці. У 1988 році Ользі Федорівні Возниці присвоєно звання «Заслужений майстер народної творчості України», а наступного року вишивальниця стає почесним членом Союзу українок, де її обирають головою етнографічної комісії.

Ольга Федорівна була постійною учасницею мистецьких заходів, провела сотні

авторських виставок не лише на Львівщині, а й по всій Україні. Про одну зі своїх виставок майстриня згадувала так: «Запросили мене на два тижні на Схід України. Проте виставка так зацікавила людей, що замість запланованих 14 днів, тривала аж 6 тижнів». Харків'яни розмовляли зі мною з пошаною – українською».

У Львові роботи народної майстрині виставляли в Музеї етнографії і художнього промислу, Музеї народної архітектури і побуту, Національному музеї. Роботи пані Ольги залишились не лише у Львові, а й у Москві, Києві, Луцьку.

Багато вишитих речей від Ольги Возниці залишилось у її рідних, друзів, яким вона залюбки дарувала свої роботи. Вишивані сорочки в подарунок від талановитої вишивальниці отримали й Президент Віктор Ющенко з дружиною.

За своє життя Ольга Возниця отримала безліч грамот і дипломів. Серед її нагород є золота (1983 р.) і бронзова медалі (1987 р.).

Вишиване мистецтво Ольги Возниці передане не лише на полотні, зразки її кращих робіт увійшли в книги. «Вишивка мого краю» (2005 р.), а через рік світ побачила друга книга «Вишивка – моє життя». Ольга Федорівна мріяла видати третю книжку – про чоловічі вишивані сорочки. 2014 року ходорівчани з якими Ольга Возниця ніколи не розлучалася зробили їй чудовий подарунок – документальний фільм про її життя та творчість «Вишивка – моя доля». Над фільмом працювали керівник народної кіностудії «Луг» Богдан Бирич, поетеса, лікар Галина Охоцька. Ідея документальної стрічки про мисткиню належить міському голові Олегу Коцовському.

Мріяла народна вишивальниця про те, щоб народне мистецтво вишивки вічно жило в серцях людей й ця любов до вишивки переходила через століття від покоління до покоління.

28 квітня 2015 року перестало битись серце жінки. 29 квітня Ольгу Возницю поховали на Яновському кладовищі поруч із коханим чоловіком. Провести в останню дорогу народну майстриню приїхали її земляки, шанувальники її творчості.